

In dit artikel willen we het tweede deel van ons "Gebedsmanifest" dieper uitwerken (voor de vorige teksten: zie website).

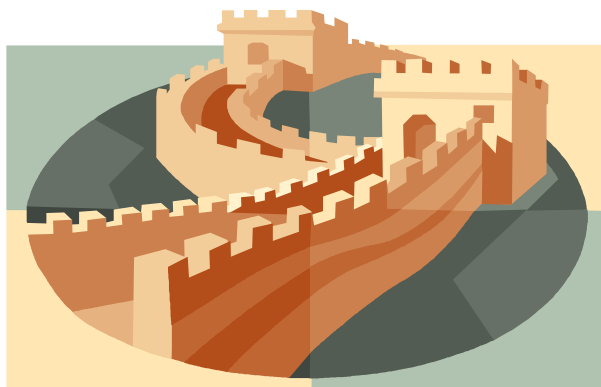
GEBEDSMANIFEST (2): leiders met visie voor gebed

Een belangrijke schakel voor een bloeiend gemeentelven zijn uiteraard de leiders. Leiders zijn mensen met een roeping, mensen die gepassioneerd zijn, voorop gaan, het voorbeeld geven en inspireren. Als de leider zijn visie of zijn passie kwijt is, is de gemeente een stukje stuurloos of inspiratieloos. Daarom is het onmisbaar dat christenen hun leiders in ere houden, actief steunen, bemoedigen en voor

hen bidden: de zegen die ze hen toebidden, krijgen ze in veelvoud terug.

We kunnen de leiders van een gemeente vergelijken met **de oudsten** van een stad in het oude Israël: dezen zaten in de stadspoort en hadden de autoriteit om **de poorten te openen of te sluiten**. Gelijkaardig hebben de gemeenteleiders de bevoegdheid om te bepalen wat wél en niet de gemeente binnenkomt, bijvoorbeeld qua predikers, leerstellingen, nieuwe stromingen of rondreizende

bedieningen. Leiders kunnen op deze manier bijv. de gaven van de Geest introduceren (bidden voor zieken, profetie...), een nieuwe Bijbelvertaling, een passie voor evangelisatie enz., maar ze kunnen ze ook buiten laten staan. Dit is een grote verantwoordelijkheid die goed én slecht kan gebruikt worden. Dit geldt zeker ook voor gebed. Als een leider zelf geen gebedsleven heeft, kan hij er moeilijk enthousiast over prediken, en dan zal hij het zeker niet uitstralen. In de regel kan een leider zijn gemeenteleden nooit verder brengen dan waar hijzelf staat. Positief gezegd: een leider die zijn geestelijke wortels diep heeft laten groeien in Gods bodemrijkdommen, die **een fris en verfrissend gebedsleven** heeft, die elk van zijn projecten éérst van God ontvangt en ze met Hem doorspreekt, die de doorbraak daarvan op zijn knieën doorworstelt en bevecht... zal zulk soort leven-met-God uitstralen en er zijn gemeenteleden mee "besmetten". Zij zullen dit genetisch materiaal erven en verder ontwikkelen. Als leiders zelf een strijdersgeest hebben zullen ze dat aan hun volgelingen

doorgeven. Een overduidelijk voorbeeld hiervan is Yongi Cho: als regel bidt hij drie uur per dag, en zijn gemeente in Seoul (Zuid-Korea) groeide van 5 mensen in 1958 naar meer dan 800.000. Zijn gemeente is een biddende gemeente, en heeft o.a. een "gebedsberg" buiten de stad, waar constant honderden mensen in gebed zijn.

Hoe zit het echter in de praktijk vaak met ons gebedsleven? We leven hier in Europa onder een **humanistische tijdsgeest**, waarbij actie "hét van het" is en v er boven gebed gewaardeerd wordt: we organiseren, presteren, concurreren, structureren, professionaliseren, moderniseren, systematiseren...: we vertrouwen hierbij op ons menselijk kunnen en kennen, ons verstand, diploma, ervaring, talent, of op de nieuwste methode uit Amerika... en helemaal aan het eind - och ja, we zouden het bijna vergeten - vragen we Gods zegen over  nze plannen. Geven wij aan **God een protocollaire rol** zoals de Belgische koning die alleen wetten mag ondertekenen? Of mag God  cht God zijn, ook in zijn eigen huis? Leiders worden ook zo gemakkelijk tot organisatoren of managers die duizend-

en- en praktische klussen moeten regelen, of tot sociale assistenten die overal de pastorale problemen moeten gaan opvangen, totdat ze overbeladen en uitgeblust zijn. Daardoor staan zij zelf nog meer dan anderen bloot aan de verleiding om alle dringende werk eerst te doen, en te bidden "als er tijd overblijft": zo wordt bidden het onderste puntje aan de lijst dat er meestal afvalt.

Gods werk doen zonder Hem te vragen wat of hoe of wanneer, is niet alleen dom en inefficiënt, maar ook aanmatigend en beledigend. Als mijn zoon bijv. op een internaat zou zitten, en de opvoeder zou hem in een andere studierichting plaatsen zonder mij daarin te raadplegen zou ik terecht

verontwaardigd zijn! Hoe moet God zich voelen als een gemeenteleider beslissingen neemt over Gods kinderen zonder Hem als Vader daarin te kennen? En toch is dit gevaar bij alle leiders aanwezig: we zien het zelfs al bij de eerste apostelen! En wat deden zij? Ze gingen delegeren! En wat gingen ze delegeren? Gingen ze het gebed doorschuiven naar "hen die niets beters te doen hebben"? Nee, de apostelen wilden **zich wijden aan "het gebed en het woord"** (Handelingen 6:4 - let op de volgorde!)- Ze waren ervan doordrongen dat twee uren in gebed alle noden met de Allerhoogste Koning bespreken v el effectiever was dan twee uren met mensen vergaderen of oplossingen bedenken.

Leiders hebben het zelf m er dan de anderen nodig om een gebedsleven te hebben dat diep in Gods bronnen geworteld is: zij moeten zelf voedsel ontvangen om iets door te kunnen geven. Zij staan onder meer aanval en druk, en moeten dus nog meer gegrond zijn op de Rots zelf om niet onderuitgehaald te worden. Zij kunnen minder leunen op andere mensen, en moeten dus nog meer leunen op God alleen. Dit is een moeilijke discipline die vaak alleen onder grote druk geleerd wordt, maar degenen die zich hierdoor laten vormen zullen er ook de zegen van ontvangen.

Een leider met **visie voor gebed** zal ook in zijn gemeente een ruime plaats geven aan gebed: hij zal er regelmatig onderwijs over geven, en er zullen vaak getuigenissen klinken van gebedsverhoringen. De bidstonden zullen enthousiast aangekondigd worden, en creatief en geïnspireerd geleid worden zodat de mensen bemoedigd en verfrist en gepassioneerd naar huis terugkeren. Ook in het gemeentegebouw zal een aparte gebedsruimte ingericht worden, een "heilige plaats" die inspireert tot bidden. De leider zal de bidders en voorbidders uit zijn gemeente bij elkaar

brengen, en er een strijdbare groep van maken: deze "**gebedscel**" is a.h.w. de geestelijke motor van de gemeente. Alle gemeentenoden worden hier voor de Heer gebracht, doorbraken worden hier geforceerd, maar ook in de andere richting: God wordt actief gezocht bij belangrijke beslissingen en zijn woord wordt profetisch ontvangen. Hier functioneren de geestesgaven optimaal in alle vrijheid en in een veilige en betrouwbare omgeving

(waar ze ook getoetst mogen worden). De profetische bidders geven Gods woorden door aan de gemeenteleiding die ze dankbaar ontvangt en de koers van de gemeente bijstuurt. De leider stelt ook een (liefst enthousiaste!)

gebedscoördinator aan, wiens hoofdopdracht is om gebedsnoden te verzamelen, door te geven, de gebedsmotor draaiende te houden, mensen voortdurend te bemoedigen hierin: hij is (minstens!) even belangrijk als de coördinator van de evangelisatie of het kinderwerk.

Gebed is niet iets dat "tussen de soep en de patatten" gebeurt, maar wat **een ereplaats** mag krijgen. Geestelijke mensen weten dat de échte dingen in de geestelijke wereld plaatsvinden: zij laten zich niet misleiden door de uiterlijke schijn, de mooie buitenkant, de (zogenaamde) dringendheid van zoveel aardse noden. Ze laten zich niet opjagen door omstandigheden, maar blijven innerlijk verbonden met hun krachtbron. Om het met de spreukendichter te zeggen: "Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des levens" (Spreuken 4:23). Dit is misschien het belangrijkste waarin een leider het voorbeeld moet geven.

Ignace Demaerel

